

[Sønderup.]

gerne sige til den højtærede landbrugsminister — og jeg beder ham hilse sine kolleger og gøre også dem bekendt dermed —, at det ikke fortsat kan blive ved at gå på den måde. Vi kan ikke leve af at administrere hinanden. Det er næsten ikke til at gå omkring her i København, fordi der er så overfyldt med folk, som løber rundt med tasker, fordi de har en eller anden bestilling, som nødvendiggør, at de skal konsultere forskellige kontorer her i København. Jeg kunne til en vis grad, ud fra et socialistisk synspunkt, forstå denne tendens, hvis vi stod i en situation, hvor det drejede sig om at skaffe beskæftigelse, men de fleste har vel nok indtryk af, at det er det stik modsatte, det drejer sig om, og at der i og for sig er mere nyttige og nødvendige ting at beskæftige sig med.

Men som sagt, jeg skal ikke forlænge denne diskussion. Jeg har peget på nogle af de områder i lovforslaget, som ikke tilfredsstiller vor opfattelse, men vi er selvfølgelig villige til at deltage i udvalgsarbejdet, og jeg håber, at vi gennem dette kan nå et resultat, som kan tilfredsstille de krav, der med rimelighed kan stilles til en ny lovgivning angående disse forhold, udover den ajourføring, som det først og fremmest drejer sig om. Hertil vil vi som sagt i det omfang, vi finder det sagligt forsvarligt, yde vor medvirken.

Fibiger: Der er ingen tvivl om, at vi mange steder trænger til en anden og mere hensigtsmæssig jordfordeling end den, vi har, både i Sønderjylland og mange steder i det øvrige land. Den jordfordelingslov, vi har, og som nu har været gældende gennem mange år, har mange steder haft gode virkninger, men jeg er enig i, at lovgivningen på dette område må udvides noget, således at den enkelte ikke kan modsætte sig en fornuftig jordfordeling. Det er det, det foreliggende lovforslag tager sigte på, og derfor kan jeg på mit partis vegne sige, at selve den tanke, der ligger til grund for lovforslaget, er vi tilhængere af.

Jeg ser det også som et fremskridt, at de små sager, der kun drejer sig om enkelte tønder land, ikke skal passere alle kommissionerne, men kan ordnes rent administrativt. Det vil være af betydning, idet der på den måde vil kunne nås en hurtigere og billigere afgørelse af sagerne.

Jeg er også enig i, at der kan være tilfælde, hvor det, når det drejer sig om store jordfordelinger, kan være nødvendigt, at der afsiges kendelse, således at spørgsmå-

let ikke som hidtil kun skal kunne ordnes på frivillighedens grund, selvom jeg selvfølgelig er af den opfattelse, at det i de allerfleste tilfælde vil blive ordnet ad frivillighedens vej, uden at man behøver at afsige kendelser eller bruge tvang; men der kan som sagt være tilfælde, hvor det er nødvendigt. Vi er tilhængere af en administrativ forenkling både i småting og når det drejer sig om store jordfordelingssager, men som anført af andre ærede talere tror jeg, at man gør det hele for indviklet — det var vi også ved at gøre forleden i forfatningssagen, det kan ordnes meget hurtigere end ved folkeafstemning, men det er jo ikke forfatningssagen, vi taler om her. Man gør det mere indviklet end nødvendigt. Hidtil har vi haft jordfordelingskommissionerne og jordlovsudvalgsmedlemmerne, som har udført et godt arbejde, så udskiftningen er blevet klarert på frivillighedens grund, men nu har jeg indtryk af, at man vil følge linien i loven om udstykning af husmandsbrug med dens opdeling i mange afdelinger: først et tremandsudvalg, så en husmandskommission og derefter statens jordlovsudvalg og indenfor dette et forretningsudvalg. Det er for mange instanser. Jeg har indtryk af, at man vil gøre statens jordlovsudvalg til et tremandsudvalg i disse jordfordelingskommissioner, og at der derefter skal komme en større kommission med dommer og landinspektører og en mand fra realkrediten, og jeg ved ikke hvad, som skal køre rundt i 3—4 amter for at se, hvad statens jordlovsudvalgsmedlemmer har kunnet lave. Mon vi ikke kunne beholde kommissionerne og udvalgene indenfor hvert amt og nøjes dermed, således at man, hvis der ikke kan træffes en ordning på frivillighedens grund, kunne tilkalde en dommer; selvom medlemmerne af statens jordlovsudvalg har udviklet sig til at blive udmærkede „juridiske personer“, er det dog bedst at have en dommer med, når der skal afsiges kendelse. Derfor vil jeg foretrække, at disse kommissioner fortsætter med statens jordlovsudvalgs medlemmer som formænd, og at man tilkalder en dommer, når der ikke kan opnås enighed. Jeg har intet imod, at man får en mand med fra realkrediten for at få arbejdet fremmet, og jeg har indtryk af, at både socialdemokratiets og venstres ordfører er indstillet i samme retning. Med den uhyre forhandlingsvilje, den højtærede landbrugsminister har — jfr. de små jordlove, jeg betragter ikke dem som en undtagelse —, er jeg vis på, at vi kommer til et resultat. Jeg regner med, at den højtærede landbrugsminister er